
Romulus – první král

Franco Forte, Guido Anselmi

„Přál bych si, aby tato noc nikdy neskončila,“ řekl mladík po chvíli, svíraje ji pevně v náručí.

„Skončí se svítáním, jako všechny jiné noci.“

Vážně a upřeně se na ni díval. „Jen když to budeme chtít my.“

Rhea Silvia se mu vymanila z objetí. „Nezačínej zas.“

Sledoval ji dychtivým, úporným pohledem. „Utečeme spolu.“

„A kam bychom šli?“

„Na jih, k ostrovům. Najdeme si nějaké místo, kde začneme nový život. Spolu, já a ty.“

Unaveně potřásla hlavou. „Můj strýc mě nikdy nenechá odejít.“

„Nemůže tě neustále hlídat. Důvěřuj mi, dokážu tě odvést z tohoto vězení, najdu nějaký způsob.“

„I kdyby se nám to podařilo, kdybychom utekli kdoví kam a všechno opustili, co by se stalo s mým otcem? A s mou drahou rodinou, která by zůstala v Albě Lonze? Amulius by se nemilosrdně pomstil, na mých rukou by ulpěla jejich krev.“

„Tvůj otec je zbabělec. Svého bratra se bojí tak, že si nechal vzít trůn, aniž hnul prstem. Dovolil, aby si Amulius vzal všechno, včetně jeho dcery.“

„Bohové neobdařili všechny stejnou odvahou. Mému otci byl určen jiný osud.“

Mladík vzrušením zvýšil hlas víc, než bylo nutné. „To je co? Zbabělost? Skloněnou hlavu a zrak sklopený k zemi? Hanbu dívat se, jak se jeho vlastní dcery...“

„Jak se dcery zmocnil strýc?“ dokončila za něho Rhea Silvia. „To jsi chtěl říct?“

Mladík uhnul pohledem. „Odpusť mi.“

„Nemám strach podívat se pravdě do očí. Když se mě Amulius zmocnil poprvé, byla jsem ještě dítě, hned poté mě přiměl stát se vestálkou. Nikdy nezapomenu na puch jeho vzrušení, páchnoucí dech, zahanbení, které jsem pocítovala a které mě nikdy neopustí.“

Mladík ji objal. „Nejsi nucena toto všechno podstupovat, já tě dokážu zachránit.“

Jemně se od něho odtáhla. „Co ty zmůžeš? Co my můžeme udělat proti králi Alby Longy?“

„Jsi dcera Numitora, jsi princezna Alby Longy!“

Rhea Silvia potřásla hlavou. „Jsem jen otrokyně, zrovna jako ty. Jen převlečená za vestálku.“

„Zabiju ho, přísahám bohům, že mu srazím hlavu!“ křičel mladík s výrazem prudkého hněvu ve tváři.“

„Uvědomuješ si, že stále zbytečně opakujeme tatáž slova? Proti Amuliovi nezmůžeš nic.“ Vzala ho za ruce. „Nic. A dokud se budeš vzpírat svému osudu, budeš jen o to víc nešťastný.“

„Nesmířím se s tím, že jsem otrok, stejně jako nesnesu, aby žena, kterou miluji, byla násilím po vůli zvířeti, které je stejné krve.“

„Tento svět patří mocným, mužům, jako je Amulius. Takovým, jako jsme my, nezbyvá než trocha radosti.“

„Tě se nikdo nenají, je dobrá jen k tomu, aby chtěl člověk víc.“

„Nám není dovoleno mít víc.“

„Tak si to vezměme!“

Rhea Silvia se zprudka odtáhla. „Chováš se jako blázen, nemám chuť tě dál poslouchat.“

Vzal její tvář do dlaní. „To si nemyslíš. Ty chceš mě přinejmenším tak, jako já chci tebe.“

„Já chci zůstat naživu a přeji si, aby se nikdo z mé rodiny nedostal do nebezpečí kvůli nějakému neuváženému jednání.“ namítala ona a položila svou dlaň na mladíkovu ruku. „A víc než cokoliv jiného si přeji, abys byl v bezpečí ty. Amulius by tě stáhl z kůže, kdyby se o nás dověděl. V poslední době se chová divně, podezřívavěji a zlostněji než kdy předtím, bojím se, že něco tuší.“

„Už nedokážu snášet představu, že je ve tvé blízkosti. Copak to nechápeš? V noci mě mučí tisíce démonů, když pomyslím, že ležíš vedle toho zvířete.“

„Spokoj se s tím málem, co máme, a buď vděčný bohům za ty chvíle, které nám darují.“

„S tím se nikdy nespokojím, já prokleju bohy, jestliže...“

Přerušily ho hlasy, které přicházely zvenčí. Rhea Silvia zbledla. „To je on, Amulius! Musíš hned uprchnout!“

Mladík zaťal zlostí pěsti a vykročil směrem ke dveřím. „Už se nebudu skrývat.“

Rhea Silvia jej uchopila za paži. „Nebud' blázen, jestli nás najde spolu, bude šílet žárlivostí, zabije tebe a celou tvoji rodinu.“

Vymanil se ze sevření a z oltáře vedle ohniště uchopil obětní nůž. „To já zabiju jeho, nebo umřu, až se o to budu pokoušet,“ zamumlal a uchopil zbraň.

„Amulius zabije také mě... je právě toto, co chceš?“

Obrátil se směrem k ní, plný nejistoty, pak nůž zase odložil. „Jak jen můžeš pomyslet na něco takového?“

„Tak odejdi. Hned!“ Rhea Silvia rychle sesbírala jeho ubohé oblečení otrocka a popostrčila mladíka k opačné straně chrámové chýše, kde byla sláma spletená tak zlehka, že v ní zůstával malý otvor, kterým pronikal chladný noční vzduch.

Mladík ji s vášní naplněnou bolestí a obavami políbil. „Co ti udělá?“

„O mě se neboj, dokážu se z toho dostat.“

Vzal její hlavu do dlaní a opřel své čelo o její. „Nemohl bych bez tebe žít, rozumíš?“

„Teď už jdi. Jakmile budu moct, pošlu ti zprávu.“ Zlehka ho políbila. „Slib mi, že neuděláš nějakou hloupost.“

Ozval se silný hlas Amulia spolu s hlasy dalších mužů. Rhea Silvia se zděšeně otočila: i na tu dálku uměla rozpoznat strýcův hněv. Uchopila mladíkovu ruku, nožem v ní udělala hluboký šrám a nechala nasáknout kus hadru krví, která se řinula z rány. On ji překvapeně sledoval, nedbaje zranění na ruce, zatímco zvenčí se ozývalo zuřivé bušení.

Rhea Silvia ho vystrčila ven nevšímajíc si otázky, která zůstávala nevyřčená na milencových rtech. Jakmile mladíka pohltila tma, natáhla se rychle na lehátko a hadrem nasáklým krví se umazala mezi nohama. Rány se ozývaly stále zuřivěji, až dveře nakonec povolily. Amulius a dva knězi vrazili do chrámu, ale při pohledu na nahé tělo Rhey Silvie se hned zarazili. Amulius, oči plné šílené žárlivosti, přistoupil k ní. Zdálo se, že jeho mohutné tělo

obeprnuté bohatým šatem zabírá veškerý prostor chrámu a naplňuje vzduch arogancí a zpupností.

Aniž si to uvědomovala, stáhla se Rhea Silvia dozadu a přitiskla se zády až ke stěně, kde zůstávala bez hnutí a nedokázala od strýce odtrhnout zrak.

Amulius se rychle pohnul směrem k ní. „Vstaň!“ poručil pisklavým hlasem, který odporoval jeho autoritářskému a výhružnému vzezření.

„Odpusť mi,“ zašeptala Rhea Silvia a z očí se jí řinuly slzy.

Amulius jí uštědřil prudký kopanec do břicha, bolestí se schoulila do klubíčka a pokoušela se chránit před ranami, které se od něho na ni hlava nehlava sypaly.

„Nic jsem neudělala!“ křičela. „Nebyla to moje chyba!“

Amulius ji uchopil za vlasy tak prudce, až mu jich zůstal chomáč v ruce, a donutil ji vstát. Rhea Silvia si nevšímalá bolesti a vymanila se ze sevření. Než ji Amulius mohl znovu uhodit, zvedla hadr nasáklý krví a ukázala ho kněžím. „Objevil se bůh Mars!“ vykřikla. „To on si vzal mé panenství!“

Amulius jí vytrhl hadr z ruky, začal ji s ním bít a přitom jí umazal krví i tvář. „Čím se to chceš chlubit, ty hnusná čubko?“

Rhea si rukama chránila obličej. „Byl to bůh, přísahám!“ odpověděla a hrůzou jí selhával hlas.

Amulius ji chytil za hrdlo, zesílil stisk a přitlačil ji zády ke stěně. „Urvu ti kus kůže a nasypu do rány sůl, jestli toho lhaní nenecháš.“

Jeden z kněží, plešatý a drobný muž s orlím nosem a tváří posetou drobnými jizvami, přistoupil blíž a snažil se je oddělit.

„Zadrž,“ vyzval Amulia a hlas se mu přitom chvěl strachy. „Jmenovala boha a my musíme zjistit, co se tu stalo.“ Odmlčel se a s viditelnou námahou polkl. „Nesmíme se vystavovat jeho hněvu.“

Amulius na něho upřel hněvivý pohled a Rhea Silvia dostala na chvíli strach, že je zabije oba dva. Pak ale stisk kolem jejího hrdla povolil. Jakmile se cítila volná, padla na kolena a lapala po dechu. Druhý kněz, zavalitý a holo hlavý stařec, k ní přistoupil a zeptal se: „Co jsi to říkala o bohu Martovi? Mluv, rychle, vestálko!“

Rhea Silvia vstala a vykročila směrem k lehátku, aby si z něho vzala lehké roucho a mohla před chlípnými pohledy obou kněží zakrýt svou nahotu. „Právě jsem chtěla přiložit na posvátný oheň,“ pravila a ukázala směrem k ohništi, „když... jsem ho uviděla.“

„Co jsi viděla?“ pobízel ji muž s podobanou tváří.

„Vystoupil z ohně...“ Hlas jí selhal: nemusela strach předstírat, Amuliova blízkost jí naháněla hrůzu skutečnou. „Ohromný, krvavě rudý úd žhnul jako řeřavé uhlíky... zmocnil se mě, nebral žádný ohled na mou vůli,“ pravila a propukla v pláč.

„Lhářko!“ Amulius ji uhodil tak prudce, že v pádu narazila na oltář. Jedna z hliněných váz se při nárazu rozbila a otevřela jí na čele velkou řeznou ránu. „Vytrhnu ti ten tvůj prolhaný jazyk!“ Uchopil jeden z ostrých střepů, přiložil jí ho na jazyk a do krve ho poranil.

„Ne, můj králi!“ vykřikl kněz zavalité postavy. Oba kněží se vrhli k Amuliovi. Hrůza z božího hněvu, která se jim zračila ve tvářích, byla viditelně větší než ta, kterou cítili před králem. „Jestli si ji zvolil, nesmírně nás obdaroval. Možná ji oplodnil, rozumíš? Je-li tomu tak, vestálka porodí syna Martova, který přinese slávu a prosperitu nám všem.“

„Je to jen malá špinavá lhářka. Jak jí můžete věřit?“

„Ale jsou tu důkazy,“ řekl jeden z kněží. Vytrhl z rukou Rhey Silvie roucho a ukazoval na krev, kterou si potřísnila stehna. „Bůh si vzal její panenství, vybral si ji. Musíme to stvoření, které jistě vložil do jejího lůna, chránit, za každou cenu!“

„Jestli nepřijmeme tento dar, Mars nás potrestá,“ dodal první kněz. „Jeho hněv by nás mohl zničit.“

Amulius přešel pohledem z jednoho na druhého, ústa se mu chvěla hněvem a celou tvář měl zkřivenou výrazem čiré nenávisti. „Odvedte ji pryč!“ zavřel nakonec. „Zavřete ji a hlídejte ve dne v noci, dokud neporodí. Jestli vůbec porodí. Nesmí nikoho vidět ani s nikým mluvit. Rozuměli jste?“

Oba kněží několikrát kývli na souhlas. Když je Amulius mýjel, stiskl rameno zavalitému muži. „Jestli se dozvím, že ji někdo přišel navštívit nebo s ní mluvil nebo jí předal jakýkoliv vzkaz, bude tě to stát život,“ zasyčel.

Kněz kývl znovu na souhlas, pak se přidal k prvnímu a spolu spěšně oblékli Rheu Silvii.

Dříve než Amulius vyšel ze dveří, uchopil dívku za ruku a přitáhl ji k sobě. „Ošálila jsi ty dva idioty, ale to ti k záchraně nepomůže,“ zašeptal s ústy těsně u její tváře.

Rhea Silvia se odklonila z dosahu jeho páchnoucího dechu. „Odpusť mi, prosím. Jsem krev tvé krve, neubližuj mi,“ zašeptala dost hlasitě, aby to oba kněží slyšeli.

Amulius hněvivě stiskl zuby. „Jestli skutečně porodíš bastarda, seberu ho a vhodím do Tibery dřív, než bude moci poprvé zaplakat. To přísahám na bohy.“

Rhea Silvia se se zatajovaným pláčem uchýlila k oběma kněžím. Ti ji odvedli, aniž by pohlédli do očí rozzuřeného Amulia.

Pro tuto chvíli se jí podařilo zachránit. Amulius dobře věděl, že už nebyla panna, protože to byl on sám, kdo ji o panenství hrubě připravil, když byla ještě dítě, ale nemohl to říct kněžím, kteří ji přijali do chrámu jako vestálku jisti si její neposkvrněností. Teď její věznění z moci Amulia skončilo. A přestože netušila, co s ní bude, pociťovala úlevu.

Přeložila Eva Klímová